

กลยุทธ์การอนุรักษ์และการพัฒนาวัฒนธรรมอย่างยั่งยืนของสถาบันการศึกษาไป๋ลุ่ตง

เมืองลู่ชาน มณฑลเจียงซี สาธารณรัฐประชาชนจีน

Sustainable Cultural Protection and Development Strategies of Bailudong Academy
in Lushan, Jiangxi, The People's Republic of China

เจียง หยวนหยวน

วันชัย แก้วไทรสุน

หลักสูตรศิลปกรรมศาสตรดุษฎีบัณฑิต มหาวิทยาลัยกรุงเทพธนบุรี

Xiong Yuan Yuan

Wanchai Kaewsaisoon

Doctor of Fine and Applied Arts Bangkok Thonburi University, Thailand

Email: visa6696@gmail.com

วันที่รับบทความ: 24 กุมภาพันธ์ 2568; วันที่แก้ไขบทความ 19 เมษายน 2568; วันที่ตอบรับบทความ: 21 เมษายน 2568

Received: February 24, 2025; Revised: April 19, 2025; Accepted: April 21, 2025

บทคัดย่อ

สถาบันการศึกษาไป๋ลุ่ตง เมืองลู่ชาน มณฑลเจียงซี สาธารณรัฐประชาชนจีน เป็นสถานที่สำคัญทางประวัติศาสตร์ เริ่มตั้งแต่ช่วงปลายในสมัยราชวงศ์ถัง มีบทบาทสำคัญเป็นทรัพยากรทางศิลปวัฒนธรรม มีคุณค่าเชิงสัญลักษณ์หลายด้าน จึงมีความสำคัญต่อการอนุรักษ์และพัฒนาให้ยั่งยืน โดยมีวัตถุประสงค์ของการวิจัยนี้คือ 1) เพื่อศึกษาคุณค่าทางวัฒนธรรมและบทบาทของสถาบันการศึกษาไป๋ลุ่ตง ในลู่ชาน 2) เพื่อวิเคราะห์หาแนวทางการอนุรักษ์และพัฒนาของมรดกทางวัฒนธรรม ของสถาบันการศึกษาไป๋ลุ่ตง ในเมืองลู่ชาน ให้เกิดความยั่งยืน 3) เพื่อนำเสนอรูปแบบกลยุทธ์แนวการอนุรักษ์และพัฒนาสถาบันการศึกษาไป๋ลุ่ตง ในลู่ชาน มณฑลเจียงซี สาธารณรัฐประชาชนจีนอย่างยั่งยืน การวิจัยใช้แบบผสมผสาน โดยทบทวนวรรณกรรมจากหนังสือ ตำราเรียน บทความวิชาการและแหล่งข้อมูลอื่น ๆ เพื่อพัฒนารอบทฤษฎี สัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้างกับผู้มีส่วนได้ส่วนเสียที่สำคัญ ประชากรกลุ่มตัวอย่างได้แก่ ผู้บริหารของสถาบันการศึกษา เจ้าหน้าที่บริหารการท่องเที่ยว นักวิชาการ นักวิจัยในสาขาที่เกี่ยวข้องประกอบด้วยบุคลากรสำคัญจากสถาบันการศึกษา 10 คน ประชาชน 60 คน นักท่องเที่ยว 200 คน และเจ้าหน้าที่ 10 คน การวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้เครื่องมือซอฟต์แวร์ Nvivo ใช้สำหรับแยกแยะรูปแบบและความสัมพันธ์ สำหรับข้อมูลเชิงคุณภาพและกระบวนการลำดับชั้นเชิงวิเคราะห์ที่โครงสร้าง (AHP) สำหรับข้อมูลเชิงปริมาณ ซึ่งนำไปสู่กลยุทธ์ที่ดำเนินการได้สำหรับการพัฒนาอย่างยั่งยืนและผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจ กรอบงานนี้สนับสนุนโดยการจำลองกระบวนการลำดับชั้นเชิงการวิเคราะห์ อันจะช่วยให้สามารถวัดสถานะการพัฒนาทางวัฒนธรรมของสถาบันได้อย่างเป็นวิทยาศาสตร์และเป็นกลาง และเป็นแนวทางในการกำหนดกลยุทธ์ที่กำหนดเป้าหมายและดำเนินการได้เพื่อความยั่งยืนในระยะยาว

คำสำคัญ : กลยุทธ์; การอนุรักษ์และการพัฒนาอย่างยั่งยืน; สถาบันการศึกษาไป๋ลุ่ตง

Abstract

Bai Ludong Educational Institute, Lushan City, Jiangxi Province, People's Republic of China It is an important historical place. Starting from the late Tang Dynasty. It plays an

important role as an artistic and cultural resource. It has many symbolic values. Therefore, it is important for conservation and sustainable development. The objectives of this research are: 1) to study the cultural value and role of Bailudong Educational Institution in Lushan. 2) To analyze and find guidelines for conservation and development of cultural heritage of Bailudong Academy in Lushan city 3) To present a strategic model for conservation and development of Bai Lutong Educational Institution. in Lushan Mountain, Jiangxi Province, People's Republic of China, sustainably. Mixed use research By reviewing literature from books, textbooks, academic articles, and other sources to develop a theoretical framework. Semi-structured interviews with key stakeholders. The sample population includes: Executives of educational institutions Tourism management staff, academics, and researchers in related fields include 10 key personnel from educational institutions, 60 citizens, 200 tourists, and 10 officials. Data analysis using the Nvivo software tool was used to discern patterns and relationships. for qualitative data and semi-structured analytical hierarchy process (AHP) for quantitative data. This leads to actionable strategies for sustainable development and economic benefits. This framework is supported by analytical hierarchical process simulation. This will allow the institution's cultural development status to be scientifically and objectively measured. and as a guide to formulating targeted and actionable strategies for long-term sustainability.

Keywords: Strategy; Conservation and Sustainable Development; Bailudong Academy

บทนำ

ในโลกยุคโลกาภิวัตน์ในปัจจุบัน ความสำคัญของมรดกทางวัฒนธรรมได้รับการยกระดับขึ้นอย่างไม่เคยมีมาก่อน องค์การการศึกษา วิทยาศาสตร์ และวัฒนธรรมแห่งสหประชาชาติ (UNESCO) ซึ่งเป็นองค์กรหลักในการปกป้องมรดกทางวัฒนธรรมระดับโลก ได้สนับสนุนให้ประเทศต่าง ๆ ปกป้อง สืบพินิจอย่างมีประสิทธิภาพ และใช้มรดกทางวัฒนธรรมที่เป็นเอกลักษณ์ของตนอย่างมีเหตุผล ผ่านเอกสารสำคัญต่าง ๆ เช่น อนุสัญญามรดกโลก การที่หลายประเทศได้รวมอยู่ในรายชื่อมรดกโลกนั้นไม่เพียงแต่เป็นการยอมรับอย่างกว้างขวางจากชุมชนระหว่างประเทศเท่านั้น แต่ยังหมายถึงการได้รับทรัพยากรด้านการปกป้องและความช่วยเหลือระหว่างประเทศมากขึ้นอีกด้วย เพื่อเสริมสร้างการปกป้องมรดกทางวัฒนธรรมให้แข็งแกร่งยิ่งขึ้น ประเทศต่าง ๆ ได้ริเริ่มโครงการความร่วมมือที่ครอบคลุมและเจาะลึก

ด้วยการพัฒนาเศรษฐกิจอย่างรวดเร็วของจีนก่อให้เกิดความท้าทายอย่างต่อเนื่องของสังคม รัฐบาลจึงให้ความสำคัญอย่างไม่เคยมีมาก่อนกับการปกป้องมรดกทางวัฒนธรรม นับตั้งแต่เข้าร่วมอนุสัญญาว่าด้วยการปกป้องมรดกทางวัฒนธรรมและธรรมชาติของโลกอย่างเป็นทางการวันที่ 12 ธันวาคม 1985 ความสำเร็จนี้ไม่เพียงสะท้อนถึงความมุ่งมั่นอย่างแน่วแน่ของรัฐบาลและการดำเนินการปกป้องมรดกทางวัฒนธรรมอย่างมีประสิทธิภาพ แต่ยังแสดงให้เห็นถึงเอกลักษณ์ทางประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมอันอุดมสมบูรณ์ของจีน ด้วยกระบวนการเปลี่ยนแปลงทางสังคมและระยะเวลา วัฒนธรรมของสถาบันการศึกษาต้องเผชิญกับความท้าทาย

ปัญหาที่ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน ได้แก่ 1) สถาบันการศึกษาในฐานะสมบัติล้ำค่าของสถาปัตยกรรมโบราณได้รับผลกระทบอย่างมากจากกระบวนการขยายเมือง เผชิญกับความเสี่ยงที่ร้ายแรงของการถูกทำลายและถูกลืม 2) การเติบโตของระบบการศึกษาสมัยใหม่ รูปแบบการศึกษาของสถาบันแบบดั้งเดิมก็ค่อย ๆ ลดลง การสืบทอดวัฒนธรรมของสถาบันการศึกษาอยู่ในสภาวะถดถอย 3) ปรัชญาการศึกษา วิธีการสอนของสถาบันการศึกษา เน้นด้านวิชาการซึ่งเป็นแรงบันดาลใจและประสบการณ์สำหรับการศึกษาในยุคปัจจุบัน มีแนวทางการศึกษาระบบการจัดการ วิธีการสอนและหลักคำสอนของสถาบันการศึกษาที่เป็นเอกลักษณ์ แต่ค่านิยมทางวัฒนธรรมที่ดีเหล่านี้ไม่ได้รับการพัฒนาอย่างเต็มที่ ดังนั้นการปกป้องและสืบทอดวัฒนธรรมของสถาบันการศึกษาจึงกลายเป็นประเด็นสำคัญที่ชุมชนได้ให้ความสำคัญร่วมกัน (สำนักบริหารมรดกทางวัฒนธรรม, 2555)

ในฐานะสถาบันการศึกษาไปสู่ต่งเป็นมรดกทางวัฒนธรรมที่ควรค่าแก่การรักษา จึงเป็นสิ่งที่ผู้คนในชุมชนได้ตระหนักเห็นความสำคัญ จึงมีความพยายามในการจัดการอนุรักษ์และพัฒนาวัฒนธรรมอย่างยั่งยืนของสถาบันการศึกษาให้คงอยู่ เนื่องด้วยทรัพยากรเหล่านี้ไม่เพียงแต่ทำหน้าที่สำคัญในการสืบทอดประวัติศาสตร์วัฒนธรรมและส่งเสริมประเพณีจื๋นเท่านั้น แต่ยังมีศักยภาพทางเศรษฐกิจที่ไม่อาจละเลยได้ สถาบันการศึกษาไปสู่ต่งดึงดูดนักท่องเที่ยวมากกว่า 100,000 คนทุกปี รวมถึงนักวิชาการและผู้ชื่นชอบวัฒนธรรมจำนวนมาก อย่างไรก็ตามด้วยจำนวนนักท่องเที่ยวที่เพิ่มขึ้น กลไกการจัดการที่ไม่เพียงพอ ความเชื่อมโยงที่อ่อนแอในการปกป้องโบราณสถานและการจัดการพื้นที่ทัศนียภาพก็ค่อย ๆ ปรากฏขึ้น ทำให้เกิดความท้าทายอย่างรุนแรงต่อการปกป้องมรดกทางวัฒนธรรมและการพัฒนาอย่างยั่งยืน ดังนั้นแนวทางการอนุรักษ์ต้องสมดุลระหว่างผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจและสังคม

ด้วยเหตุผลดังกล่าว ผู้วิจัยสนใจศึกษาถึงกลยุทธ์การอนุรักษ์และการพัฒนาวัฒนธรรมอย่างยั่งยืนของสถาบันการศึกษาไปสู่ต่ง เมืองลู๋ชาน มณฑลเจียงซี สาธารณรัฐประชาชนจีน เพราะสถาบันการศึกษาดังกล่าวเป็นมรดกทางวัฒนธรรมของชาติที่กำลังประสบปัญหาจากกระบวนการขยายเมือง เผชิญกับความเสี่ยงที่ร้ายแรงของการถูกทำลายและถูกลืม การเติบโตของระบบการศึกษาสมัยใหม่ การสืบทอดวัฒนธรรมอยู่ในสภาวะถดถอย วิธีการสอน แนวทางการศึกษา ระบบการจัดการ ไม่ได้รับการพัฒนาอย่างเต็มที่ ซึ่งเป็นประเด็นสำคัญในการปกป้องและสืบทอดวัฒนธรรมของสถาบันการศึกษาที่ชุมชนได้ให้ความสำคัญร่วมกัน ขาดแนวทางที่ได้จะเป็นรูปแบบในการอนุรักษ์พัฒนาให้เกิดความยั่งยืนสืบไปในอนาคต

วัตถุประสงค์

1. เพื่อศึกษาคุณค่าทางวัฒนธรรมและบทบาทของสถาบันการศึกษาไปสู่ต่ง ในลู๋ชาน มณฑลเจียงซี สาธารณรัฐประชาชนจีน
2. เพื่อวิเคราะห์หาแนวทางการอนุรักษ์และพัฒนาของมรดกทางวัฒนธรรม ของสถาบันการศึกษาไปสู่ต่ง ในเมืองลู๋ชาน ให้เกิดความยั่งยืน
3. เพื่อนำเสนอรูปแบบกลยุทธ์ในการปกป้องการอนุรักษ์และพัฒนาให้อย่างยั่งยืนของสถาบันการศึกษาไปสู่ต่ง ในลู๋ชาน มณฑลเจียงซี สาธารณรัฐประชาชนจีน

ทบทวนวรรณกรรม

ผู้วิจัยทำการศึกษาวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องหลากหลายและครอบคลุมหัวข้อเกี่ยวกับ กลยุทธ์การอนุรักษ์และการพัฒนาวัฒนธรรมอย่างยั่งยืนของสถาบันการศึกษาไปสู่ตง ในลูซัน มณฑลเจียงซีสาธารณรัฐประชาชนจีน มีประเด็นรายละเอียดดังนี้

กลยุทธ์การพัฒนา

กลยุทธ์การพัฒนาหมายถึงแผน กลยุทธ์ และแผนปฏิบัติการที่เป็นระบบ มีวิสัยทัศน์และดำเนินการได้ ซึ่งกำหนดขึ้นโดยองค์กรหรือหน่วยงานเพื่อบรรลุเป้าหมายและวิสัยทัศน์ในระยะยาว กลยุทธ์การพัฒนามีจุดมุ่งหมายเพื่อบูรณาการทรัพยากรและความสามารถภายในขององค์กรเพื่อตอบสนองต่อการเปลี่ยนแปลงและความท้าทายในสภาพแวดล้อมภายนอก สอดคล้อง Agapiou et al., 2015 และ (Roy, D, Kalidindi, S. N., 2017). เน้นย้ำถึงความสำคัญของการผนวกรวมชุมชนท้องถิ่นเข้ากับกระบวนการอนุรักษ์ เนื่องจากการมีส่วนร่วมของพวกเขาทำให้มั่นใจได้ว่าแนวทางปฏิบัติเกี่ยวกับมรดกมีความเกี่ยวข้องและยั่งยืน (Pereira Roders, Van Oers, 2011). ได้กำหนดนิยามการพัฒนาอย่างยั่งยืนในมรดกทางวัฒนธรรมว่าเป็นการบูรณาการการจัดการมรดกทางวัฒนธรรมเข้ากับกระบวนการพัฒนาอย่างยั่งยืนที่กว้างขึ้น ซึ่งเกี่ยวข้องกับการใช้ประโยชน์จากรากฐานเชิงบรรทัดฐานของการจัดการมรดกทางวัฒนธรรมเพื่อเชื่อมช่องว่างระหว่างการอนุรักษ์มรดกและการพัฒนาอย่างยั่งยืน (Nocca F, 2017). การพัฒนาอย่างยั่งยืนในมรดกทางวัฒนธรรมเน้นที่การปกป้อง การเพิ่มมูลค่า และการฟื้นฟูมรดกในบริบทของเมืองและภูมิภาค แนวทางนี้ถือว่ามรดกทางวัฒนธรรมเป็นองค์ประกอบสำคัญในการพัฒนาเมืองอย่างยั่งยืน และเน้นย้ำถึงบทบาทของมรดกทางวัฒนธรรมในการฟื้นฟูเมืองและมีส่วนสนับสนุนความยั่งยืนทางเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อม (Deretić, Kukolj, 2023). แสดงให้เห็นว่าเทคโนโลยีอินเทอร์เน็ตของสรรพสิ่ง (IoT) มีบทบาทสำคัญในการอนุรักษ์มรดกทางวัฒนธรรมเนื่องจากสามารถจัดการงานคุ้มครองมรดกทางวัฒนธรรมได้อย่างเป็นระบบและมีประสิทธิภาพโดยรวม ข้อมูลจากเซ็นเซอร์อิเล็กทรอนิกส์ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เทคโนโลยี IoT สามารถตรวจสอบสภาพแวดล้อมได้แบบเรียลไทม์ เช่น อุณหภูมิ ความชื้น แสง และมลพิษ ซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อสถานะการอนุรักษ์ผลงานศิลปะและวัตถุทางวัฒนธรรม ในเวลาเดียวกัน หากความชื้นในห้องจัดแสดงนิทรรศการใดห้องหนึ่งเริ่มสูงขึ้น อาจทำให้ผลงานศิลปะได้รับความเสียหายได้ ด้วยความช่วยเหลือของเทคโนโลยี IoT เราสามารถตรวจจับการเปลี่ยนแปลงดังกล่าวได้แบบเรียลไทม์ ทำให้เจ้าหน้าที่สามารถดำเนินการมาตรการเพื่อปรับความชื้นให้อยู่ในระดับที่ปลอดภัยก่อนที่จะเกิดความเสียหาย นอกจากนี้ (Chrysostomou et al, 2015). แสดงให้เห็นว่าเทคโนโลยีดิจิทัลสามารถทำให้การบันทึก การจัดเก็บ และการแบ่งปันมรดกทางวัฒนธรรมมีความสร้างสรรค์และมีประสิทธิภาพมากขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับสถานที่ที่เปราะบางหรือมีความเสี่ยงต่อความเสียหาย ตัวอย่างเช่น เทคโนโลยีการสแกน 3 มิติเป็นวิธีที่ไม่รุกรานและมีประสิทธิภาพในการบันทึกและปกป้องมรดกทางวัฒนธรรม เทคโนโลยีจะสร้างสำเนาดิจิทัลที่แม่นยำของวัตถุหรือสถานที่ทางกายภาพโดยการรวบรวมข้อมูลดิจิทัล ซึ่งสามารถใช้สำหรับการวิจัยทางวิชาการและการอนุรักษ์ประวัติศาสตร์ได้ ในเวลาเดียวกัน (Liritzis et al, 2015). แสดงให้เห็นว่าเทคโนโลยีความจริงเสริม (AR) และความจริงเสมือน (VR) กำลังเปลี่ยนวิธีที่ผู้คนโต้ตอบกับมรดกทางวัฒนธรรม ตัวอย่างเช่น เทคโนโลยี AR สามารถปรับปรุงประสบการณ์ที่ดื่มด่ำของการเยี่ยมชมสถานที่มรดกทางวัฒนธรรมโดยซ้อนทับข้อมูลดิจิทัลบนสภาพแวดล้อมจริง ในเวลาเดียวกันผู้เยี่ยมชมสามารถสัมผัสกับข้อมูลประวัติศาสตร์แบบโต้ตอบได้ผ่านอุปกรณ์พกพา VR สามารถมอบประสบการณ์ที่ดื่มด่ำทั้งตัวแก่ผู้เยี่ยมชมโดยการสร้างสภาพแวดล้อมเสมือนจริงอย่างสมบูรณ์

ดังนั้นการใช้กลยุทธ์การพัฒนาทางด้านเทคโนโลยีนวัตกรรมเข้ามามีบทบาท จะช่วยส่งเสริม การพัฒนาอย่างต่อเนื่องขององค์กรได้อย่างครอบคลุมต่อการพัฒนา ซึ่งเป็นหลักการสำคัญสำหรับการพัฒนาสถาบันการศึกษาไปสู่ตง ได้ในระยะยาวถือเป็นกุญแจสำคัญในการตอบสนองต่อการเปลี่ยนแปลงด้านสิ่งแวดล้อมภายในและภายนอก เพื่อบรรลุเป้าหมายของการคุ้มครองพัฒนา กลยุทธ์ดังกล่าวมีจุดมุ่งหมายเพื่อบูรณาการทรัพยากรที่มีให้ดำเนินการไปตามกลยุทธ์แผนปฏิบัติการที่เป็นระบบ มุ่งไปข้างหน้าอย่างครอบคลุมตามแนวทางของสถาบัน ในแง่ของการคุ้มครองวัฒนธรรม การวิจัย และบริการด้านการศึกษา การกำหนดกลยุทธ์ที่เกี่ยวข้อง การจัดสรรทรัพยากรอย่างมีเหตุผล การจัดการความเสี่ยงที่อาจเกิดขึ้น และการจัดตั้งกลไกการติดตามและประเมินผลเพื่อให้แน่ใจว่ากลยุทธ์มีประสิทธิภาพและปรับตัวได้ ด้วยมาตรการเหล่านี้สถาบันการศึกษาไปสู่ตง สามารถส่งเสริมความเจริญรุ่งเรืองของการวิจัยทางวิชาการ นวัตกรรมบริการด้านการศึกษา และการพัฒนาที่ยั่งยืนของมรดกทางวัฒนธรรมในขณะที่ปกป้องมรดกทางวัฒนธรรมอันล้ำค่า โดยมีส่วนสนับสนุนที่สำคัญต่อการสืบทอดและการพัฒนาของวัฒนธรรมจีนดั้งเดิม

การอนุรักษ์และการพัฒนาวัฒนธรรมอย่างยั่งยืน

การอนุรักษ์วัฒนธรรมอย่างยั่งยืนหมายถึงการนำกลยุทธ์และมาตรการต่าง ๆ มาใช้ในกระบวนการปกป้องมรดกทางวัฒนธรรม โดยมีเป้าหมายเพื่อให้เกิดการสืบทอด ความสืบเนื่อง และการพัฒนาของวัฒนธรรม โดยคำนึงถึงความยั่งยืนของสิ่งแวดล้อม สังคม และเศรษฐกิจ กระบวนการนี้ไม่เพียงแต่เน้นที่การปกป้องมรดกทางวัฒนธรรมเท่านั้น แต่ยังเน้นที่การปกป้องสิ่งแวดล้อมทางนิเวศวิทยา โครงสร้างทางสังคม และกิจกรรมทางเศรษฐกิจที่เกี่ยวข้องกับมรดกทางวัฒนธรรมอีกด้วย สอดคล้อง (Pearce, S. M., 2000). แสดงให้เห็นว่ามรดกทางวัฒนธรรมเป็นโครงสร้างทางสังคมที่มีอิทธิพลต่ออัตลักษณ์ของปัจเจกบุคคลและส่วนรวม บทบาทของมรดกทางวัฒนธรรมในสังคมเกี่ยวข้องกับทั้งการคัดเลือกและการมีอิทธิพล ซึ่งส่งผลต่อความเชื่อและพฤติกรรม (Korro Bañuelos, J. et al., 2021). เสนอกรอบแนวคิดเพื่อสำรวจความสัมพันธ์ระหว่างการอนุรักษ์มรดกและการจัดการข้อมูล โดยเน้นย้ำถึงความสำคัญของการจัดการข้อมูลในการอนุรักษ์และฟื้นฟูมรดกทางวัฒนธรรม งานวิจัยระบุว่า การปกป้องมรดกทางวัฒนธรรมที่มีประสิทธิภาพนั้นต้องอาศัยแนวทางในการจัดการข้อมูลที่ดี แม้ว่าจะมีข้อมูลและเครื่องมือในสาขานี้เพิ่มมากขึ้น แต่จำเป็นต้องมีการปรับปรุงเพิ่มเติมเกี่ยวกับการทำงานร่วมกัน การเข้าถึง และการนำโซลูชันต่าง ๆ กลับมาใช้ใหม่ งานวิจัยนี้แนะนำให้กำหนดกลยุทธ์การจัดการข้อมูลที่กำหนดเองเพื่อตอบสนองความต้องการและทรัพยากรขององค์กรต่าง ๆ เพื่อส่งเสริมการอนุรักษ์มรดกทางวัฒนธรรมอย่างยั่งยืน Agapiou et al., 2015 และ (Roy, D., Kalidindi, S. N., 2017). เน้นย้ำถึงความสำคัญของการผนวกรวมชุมชนท้องถิ่นเข้ากับกระบวนการอนุรักษ์ เนื่องจากการมีส่วนร่วมของพวกเขาทำให้มั่นใจได้ว่าแนวทางปฏิบัติเกี่ยวกับมรดกมีความเกี่ยวข้องและยั่งยืน นอกจากนี้ บทบาทของนโยบายรัฐบาลและการสนับสนุนทางการเงินในการจัดหาทรัพยากรที่จำเป็นสำหรับการปกป้องที่ประสบความสำเร็จ ภายใต้กรอบการคุ้มครองวัฒนธรรมอย่างยั่งยืน มรดกทางวัฒนธรรมถือเป็นระบบพลวัตที่ต้องใช้แนวทางที่ครอบคลุม โดยผสมผสานการอนุรักษ์มรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องได้ การสืบทอดประเพณีทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ การอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมทางนิเวศวิทยา และการมีส่วนร่วมของชุมชนอย่างแข็งขันควบคู่ไปกับการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมอย่างยั่งยืน มาตรการอนุรักษ์ที่มีประสิทธิภาพมีเป้าหมายเพื่อบรรลุการอนุรักษ์ในระยะยาวในขณะที่มั่นใจว่ามรดกทางวัฒนธรรมยังคงเป็นส่วนสำคัญและวิวัฒนาการของสังคม (Milošević et al., 2021) และ (Ma, H., Li S., Chan, C. S. 2018). กล่าวถึงการประเมินมูลค่าและการนำกลับมาใช้ใหม่ของอาคารทูลุโหลของผู้อยู่อาศัย ซึ่งเป็นอาคารดินจากศตวรรษที่ 12 และปัจจุบันยังไม่ได้รับ

การจัดให้เป็นแหล่งมรดกโลกของยูเนสโก เหตุนี้จึงทำให้ขาดการสนับสนุนทางการเงิน ได้รับความสนใจน้อยมาก และโครงสร้างทรูโดม การวิจัยนี้ใช้กระบวนการลำดับชั้นเชิงวิเคราะห์ (AHP) เพื่อประเมินมูลค่าของทุโหลในผิงเหอโดยพิจารณาจากประเภทอาคาร ผังอาคาร และลักษณะอื่นๆ การศึกษาพบว่าการมุ่งเน้นแต่เพียงการนำทุโหลกลับมาใช้ใหม่นั้นไม่เพียงพอ แต่กลับเน้นย้ำถึงความสำคัญของการจัดหาเงินทุน การส่งเสริมการมีส่วนร่วมของประชาชน และการรับประกันความต่อเนื่องของชีวิตชุมชนเพื่อการนำกลับมาใช้ใหม่และพัฒนาใหม่ได้อย่างประสบความสำเร็จ ปัจจัยเหล่านี้มีความจำเป็นต่อการอนุรักษ์และการจัดการทุโหลอย่างยั่งยืนอย่างมีประสิทธิภาพ

ซึ่งท้ายที่สุดแล้วจะเป็นมรดกอันล้ำค่าและมีความหมายสำหรับคนรุ่นต่อไป ในการศึกษาแนวทางการอนุรักษ์และการพัฒนาวัฒนธรรมอย่างยั่งยืนของสถาบันการศึกษาไป่หลู่ตง ในลู่ชาน การวิจัยจะมุ่งเน้นไปที่มรดกทางสถาปัตยกรรม เอกสารทางประวัติศาสตร์ หน้าที่ทางวิชาการและการศึกษาแบบดั้งเดิม ตลอดจนสภาพแวดล้อมทางนิเวศวิทยาและสังคมโดยรอบ โดยการผสมผสานการวิเคราะห์เชิงทฤษฎีกับการสำรวจเชิงปฏิบัติ การศึกษานี้มุ่งหวังที่จะให้คำแนะนำเชิงกลยุทธ์ที่มีประสิทธิภาพและทางวิทยาศาสตร์สำหรับการอนุรักษ์วัฒนธรรมของสถาบัน ส่งเสริมการสืบทอดและนวัตกรรมของมรดกทางวัฒนธรรม และส่งเสริมวงจรอันดีงามระหว่างการปกป้องมรดก การท่องเที่ยววัฒนธรรม และการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมในภูมิภาค เพื่อให้แน่ใจว่าสถาบันจะเจริญรุ่งเรืองต่อไปในบริบทที่ทันสมัยในขณะที่ยังคงความสำคัญทางประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมไว้

สถาบันการศึกษาไป่หลู่ตง

สถาบันแห่งนี้เป็นรูปแบบองค์กรทางวัฒนธรรมและการศึกษาที่มีเอกลักษณ์เฉพาะตัวในจินโจว เป็นสถานที่ให้นักปราชญ์สะสมวัฒนธรรม ดำเนินการวิจัยทางวิชาการ และเผยแพร่แนวคิดของตน สถาบันแห่งนี้ถือกำเนิดขึ้นในช่วงปลายราชวงศ์ถังและห้าราชวงศ์ ในปีที่ 27 ของการครองราชย์ของจักรพรรดิถังซวี่แห่งราชวงศ์ซิง (ค.ศ. 1901) รัฐบาลซิงได้สั่งให้เปลี่ยนสถาบันทั้งหมดในประเทศเป็นโรงเรียนในทุกระดับ สถาบันแห่งนี้ดำเนินกิจการมาเป็นเวลาหลายพันปี และสถาบันการศึกษาไป่หลู่ตงก็เป็นหนึ่งในนั้น ซึ่งก่อตั้งขึ้นในสมัยราชวงศ์ถังตอนใต้ในปีค.ศ. 940 ถือเป็นสถาบันการศึกษาแห่งแรกของจีนที่ได้รับการพัฒนาอย่างสมบูรณ์และได้รับสมญานามว่า “สถาบันการศึกษาแห่งแรกได้สวรรค์” (Qi Yun, 2017). เดิมทีเป็นสถานที่พักผ่อนสำหรับกวี Li Bo และพี่น้องของเขา ต่อมาได้รับการจัดตั้งเป็น Lushan National Academy โดยราชสำนักถังตอนใต้ ซึ่งกลายเป็นศูนย์กลางการเรียนรู้ที่สำคัญ แม้ว่าในช่วงแรกจะเสื่อมถอยลงหลังจากการล่มสลายของราชวงศ์ถังตอนใต้ แต่ Zhu Xi ก็ได้ฟื้นคืนชีพขึ้นมาอีกครั้งในสมัยราชวงศ์ซ่ง ซึ่งได้สร้างกฎเกณฑ์การศึกษาที่เข้มงวดและฟื้นคืนชื่อเสียงให้กับตัวเอง (Wei Sha, 2021). สถาบันการศึกษามีบทบาทสำคัญในการศึกษาขงจื๊อมาหลายศตวรรษ โดยมีชื่อเสียงร่วมกับ Yue Lu, Ju Yang และ Shi Gu ในฐานะหนึ่งในสี่สถาบันการศึกษาที่ยิ่งใหญ่ในสมัยราชวงศ์หมิงและชิง แม้ว่าจะมีช่วงที่เสื่อมถอยลงเนื่องจากการเปลี่ยนแปลงทางการเมือง แต่สถาบันการศึกษาไป่หลู่ตง ยังคงเป็นสถาบันทางวัฒนธรรมและการศึกษาที่สำคัญ สถาบันแห่งนี้ได้รับการบูรณะหลายครั้งและได้รับการยอมรับอย่างเป็นทางการว่าเป็นสถานที่สำคัญทางวัฒนธรรมในศตวรรษที่ 20 ปัจจุบันยังคงยืนหยัดเป็นสถานที่สำคัญทางประวัติศาสตร์ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของมรดกทางการศึกษาอันล้ำค่าของจีน สถาบันการศึกษาไป่หลู่ตงเป็นสถาบันเก่าแก่ที่ตั้งอยู่ที่เชิงเขาอู๋โหลวเฟิง ทางตอนใต้ในภูเขาหลู่ชาน เมืองจีวเจียง มณฑลเจียงซี สถาบันแห่งนี้มีประวัติศาสตร์ยาวนาน สร้างขึ้นครั้งแรกในยุคเซี่ยหยวนของราชวงศ์ถังตอนใต้ (ค.ศ. 940) นับเป็นสถาบันแห่งแรกที่สมบูรณ์ในประเทศจีน ในช่วงราชวงศ์ถังตอนใต้ มีการสร้าง “การศึกษา

จีนลู่ชาน” (หรือเรียกอีกอย่างว่า “การศึกษาจีนกวางชาว”) ขึ้นที่นี่ ซึ่งเป็นการศึกษาจีนเพียงแห่งเดียวที่จัดตั้งโดยรัฐบาลกลางนอกเมืองหลวงในประวัติศาสตร์จีน จูซี นักวิชาการรักษาการในราชวงศ์ซ่ง เคยบรรยายที่นี่และกำหนดกฎเกณฑ์และวัตถุประสงค์ของสถาบัน ซึ่งทำให้สถาบันไป่ลู่ตงมีชื่อเสียง สถาบันแห่งนี้กลายมาเป็นแหล่งกำเนิดวัฒนธรรมที่สำคัญในจีนตั้งแต่ปลายราชวงศ์ซ่งจนถึงต้นราชวงศ์ชิงเป็นเวลาหลายร้อยปี และเป็นที่ยึดมั่นในฐานะวัฒนธรรมการศึกษาของจีน หนึ่งในสถานที่สำคัญทางประวัติศาสตร์

สถาบันไป่ลู่ตง ร่วมกับสถาบันเยว่ลู่ในฉางชา หูหนาน สถาบันหยิงเทียนในเซี่ยงไฮ้ เหอหนานและสถาบันซ่งหยางในเต็งเฟิง เหอหนาน เป็นที่ยึดมั่นในชื่อ “สถาบันหลักสี่แห่งในจีน” อาคารสถาบันแห่งนี้สร้างขึ้นเป็นชุดจากตะวันตกไปตะวันออกตามแนวแม่น้ำกวนเต่า หันหน้าไปทางทิศใต้และเป็นลานสามทางเข้า การจัดวางนั้นประณีตทั้งในแง่ของการวางแผนและรูปแบบ เป็นอาคารสี่เหลี่ยมขนาดใหญ่ โครงสร้างวัสดุของอาคารส่วนใหญ่เป็นไม้หินหรือไม้ธูปตามสมัยราชวงศ์หมิง สร้างขึ้นส่วนใหญ่ในสมัยราชวงศ์ชิง หลังคาเป็นหลังคาแข็งทรงจั่ว นอกจากนี้ ยังมีสถานที่ท่องเที่ยวทางสถาปัตยกรรมในโรงเรียน เช่น ศาลาหยู่ชู่ ห้องโถงหมิงลุน ถ้าไปลู่และ ลานซือเซียน

สถาบันไป่ลู่ตงได้รับชื่อเสียงว่าเป็น “โรงเรียนแห่งแรกในประเทศ” และได้รับการจัดอันดับให้เป็น “โรงเรียนแห่งแรกในสี่โรงเรียนหลักในประเทศจีน” ในปี 1959 โรงเรียนแห่งนี้ได้รับการขึ้นทะเบียนเป็นหน่วยอนุรักษ์โบราณวัตถุระดับจังหวัด ในปี 1988 โรงเรียนแห่งนี้ได้รับการขึ้นทะเบียนเป็นหน่วยอนุรักษ์โบราณวัตถุสำคัญระดับชาติ ในปี 1996 ภูเขาหลู่ชานได้รับการขึ้นทะเบียนเป็น “มรดกโลก” ในฐานะ “ภูมิทัศน์วัฒนธรรมโลก” และโรงเรียนไป่ลู่ตงก็กลายเป็นส่วนหนึ่งของภูมิทัศน์วัฒนธรรมโลก “การเปิดเผยของโรงเรียนไป่ลู่ตง” (หรือที่เรียกว่า “กฎระเบียบของโรงเรียนไป่ลู่ตง”) ซึ่งกำหนดขึ้นโดยจูซี นักวิชาการขงจื้อใหม่แห่งราชวงศ์ซ่งได้ส่งอิทธิพลต่อคนรุ่นหลังมาหลายร้อยปี รูปแบบการบริหารโรงเรียนของโรงเรียนนี้ถูกเลียนแบบโดยคนรุ่นหลังและแพร่กระจายไปยังต่างประเทศ เช่น ญี่ปุ่น เกาหลีใต้ และเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ทำให้โรงเรียนไป่ลู่ตงมีชื่อเสียงในต่างประเทศ โรงเรียนไป่ลู่ตงไม่เพียงแต่เป็นสถาบันการศึกษาที่สำคัญเท่านั้น แต่ยังเป็นตัวแทนที่สำคัญของมรดกทางวัฒนธรรมโบราณของจีนอีกด้วย (Mekonnen et al., 2022). ในยุคปัจจุบัน สถาบันไป่ลู่ตง ได้รับการยอมรับไม่เพียงแต่ในความสำเร็จทางประวัติศาสตร์เท่านั้น แต่ยังรวมถึงคุณค่าเชิงสัญลักษณ์ในฐานะตัวแทนของการพัฒนาทางวิชาการและวัฒนธรรมของจีน ซึ่งเทียบเคียงได้กับมหาวิทยาลัยยุคแรกของโลกตะวันตก

แผนภาพที่ 1 จูซีฟื้นฟูโรงเรียนสถาบันไป่ลู่ตง
ที่มา: researcher

แผนภาพที่ 2 สถาบันไป่ลู่ตง
ที่มา: researcher

แผนภาพที่ 3 ห้องโถงหิ๊งหลุน

ที่มา: researcher

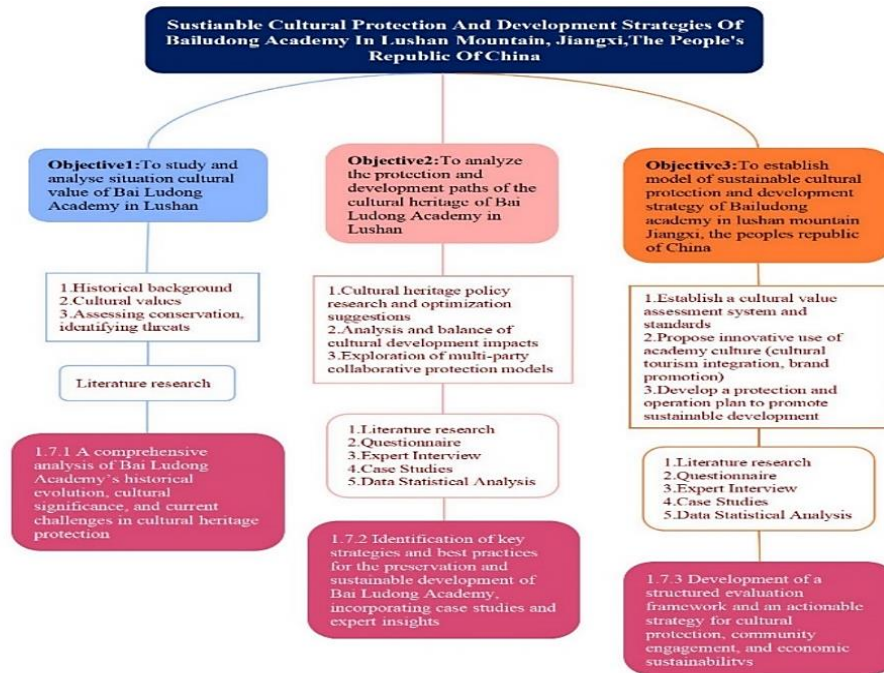
แผนภาพที่ 4 ถ้ำไ้ปู้ตง

ที่มา: researcher

กรอบแนวคิดการวิจัย

การศึกษาครั้งนี้มุ่งเน้นไปที่การปกป้องและการพัฒนาวัฒนธรรมอย่างยั่งยืนของสถาบันการศึกษาไป่ลู่ตง ในลู่ชาน โดยกำหนดเป้าหมายการวิจัยหลัก 3 ประการ 1) การบูรณาการทรัพยากรทางวัฒนธรรมของสถาบัน โดยวิเคราะห์วิวัฒนาการทางประวัติศาสตร์ ความสำคัญทางวัฒนธรรม และสถานการณ์อนุรักษ์ในปัจจุบันอย่างเป็นระบบ โดยใช้การวิจัยวรรณกรรม การวิเคราะห์ข้อมูล และการสร้างกรอบงาน ระบบการประเมินทางวัฒนธรรมที่ครอบคลุมจึงถูกสร้างขึ้นเพื่อระบุความท้าทายที่สำคัญในการปกป้องมรดก ซึ่งรวมถึงการประเมินผลกระทบของการปรับปรุงให้ทันสมัย การเปลี่ยนแปลงด้านสิ่งแวดล้อม และการท่องเที่ยวต่อความสมบูรณ์ของทรัพย์สินทางวัฒนธรรมของสถาบัน นอกจากนี้ การศึกษานี้ยังศึกษาประสิทธิภาพของนโยบายการอนุรักษ์ที่มีอยู่ โดยเปรียบเทียบกับแบบจำลองการปกป้องมรดกที่ประสบความสำเร็จทั่วโลก เพื่อกำหนดคำแนะนำที่เหมาะสมกับสถาบันการศึกษาไป่ลู่ตง 2) การศึกษาสำรวจการใช้วัฒนธรรมของสถาบันอย่างสร้างสรรค์โดยตรวจสอบเส้นทางการปรับปรุงให้ทันสมัยผ่านการบูรณาการการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมและการส่งเสริมแบรนด์ เนื่องจากแหล่งมรดกทางวัฒนธรรมมีความเชื่อมโยงกับความต้องการของสังคมในปัจจุบันมากขึ้น การวิจัยนี้จึงจะลึกถึงศักยภาพของการใช้ประโยชน์จากเทคโนโลยีดิจิทัล สื่อโต้ตอบ การท่องเที่ยวเชิงประสบการณ์ เพื่อเพิ่มการมีส่วนร่วมของผู้เยี่ยมชมและการเผยแพร่ความรู้ การศึกษาได้พิจารณาถึงกลยุทธ์ต่าง ๆ เช่น ประสบการณ์ความจริงเสริม (AR) ทัวร์ชมพิพิธภัณฑ์เสมือนจริง และอุตสาหกรรมสร้างสรรค์ที่อิงตามมรดก นอกจากนี้ การศึกษายังประเมินว่ากลยุทธ์การสร้างแบรนด์และการตลาดสามารถวางตำแหน่งสถาบันการศึกษาไป่ลู่ตง ให้เป็นสถานที่สำคัญทางวัฒนธรรมได้อย่างไร ดึงดูดผู้ชมได้มากขึ้นในขณะที่ยังคงรักษาความแท้จริงทางประวัติศาสตร์เอาไว้ 3) ระบุถึงความท้าทายในการนำวัฒนธรรมมาใช้ในเชิงพาณิชย์ และเสนอแนวทางที่สมดุลเพื่อให้แน่ใจว่าผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจจะไม่กระทบต่อคุณค่าของมรดกผ่านการวิจัยวรรณกรรม การสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญ และแบบสอบถาม ในที่สุด การศึกษาได้พัฒนารูปแบบการปกป้องและการดำเนินงานที่ยั่งยืนสำหรับมรดกของสถาบัน โดยผสมผสานการมีส่วนร่วมของชุมชน การสนับสนุนนโยบาย และความยั่งยืนทางเศรษฐกิจ การศึกษานี้ตระหนักว่าการอนุรักษ์มรดกทางวัฒนธรรมต้องใช้แนวทางของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียหลายฝ่าย จึงสำรวจกลยุทธ์เพื่อให้ชุมชนในท้องถิ่น หน่วยงานของรัฐ และองค์กรเอกชนมีส่วนร่วมในกระบวนการอนุรักษ์ นอกจากนี้ การศึกษายังประเมินบทบาทของกรอบนโยบายกลไกการจัดหาเงินทุน และการคุ้มครองทางกฎหมายในการรับรองความยั่งยืนในระยะยาว

นอกจากนี้ การศึกษาเฉพาะกรณีของสถาบันประวัติศาสตร์และแหล่งมรดกอื่น ๆ ยังให้ข้อมูลเชิงลึกเกี่ยวกับแนวทางปฏิบัติที่ดีที่สุดในการกำกับดูแล การบำรุงรักษา และการนำกลับมาใช้ใหม่โดยปรับตัว ผ่านการวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ การวางแผนสถานการณ์ กลยุทธ์ในการปกป้องและพัฒนาวัฒนธรรมในทางปฏิบัติ ได้รับการกำหนดขึ้นเพื่อให้แน่ใจว่าสถาบันการศึกษาไปสู่ตง ไม่เพียงแต่รักษาความสำคัญทางประวัติศาสตร์และการศึกษาไว้เท่านั้น แต่ยังเจริญรุ่งเรืองในฐานะสถาบันทางวัฒนธรรมที่มีพลวัตอีกด้วย

แผนภาพที่ 5 กรอบแนวคิดเชิงทฤษฎี
ที่มา: researcher

วิธีดำเนินการวิจัย

งานวิจัย กลยุทธ์การอนุรักษ์และการพัฒนาวัฒนธรรมอย่างยั่งยืนของสถาบันการศึกษาไปสู่ตง ในลู่ชาน มณฑลเจียงซีสาธารณรัฐประชาชนจีน การศึกษาครั้งนี้ใช้การวิจัยการแบบผสมผสานการ โดยผู้วิจัยได้ศึกษาและวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้เครื่องมือวิจัย ได้แก่

1. การทบทวนวรรณกรรม หนังสือ ตำราเรียน บทความทางวิชาการ เอกสารวิจัยและแหล่งข้อมูลอื่น
2. การสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้างกับผู้มีส่วนได้ส่วนเสียที่สำคัญ ได้แก่ผู้บริหารของสถาบันการศึกษาไปสู่ตง ในลู่ชาน เจ้าหน้าที่บริหารการท่องเที่ยว นักวิชาการ และนักวิจัยในสาขาการคุ้มครองและพัฒนามรดกทางวัฒนธรรม ประชากรตัวอย่างประกอบด้วยบุคลากรสำคัญจากสถาบันการศึกษาไปสู่ตง 10 คน ประชาชน 60 คน นักท่องเที่ยว 200 คน และเจ้าหน้าที่ 10 คนจากแผนกบริหารการท่องเที่ยว
3. การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวข้องกับการใช้ซอฟต์แวร์ Nvivo สำหรับข้อมูลเชิงคุณภาพ เป็นเครื่องมือที่จะช่วยให้เข้าใจมุมมองของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียเกี่ยวกับการจัดการ การปกป้องวัฒนธรรมและการพัฒนาเชิงกลยุทธ์ ส่วนกระบวนการลำดับชั้นเชิงวิเคราะห์ (AHP) สำหรับข้อมูลเชิงปริมาณแบบการสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้าง เป็น

เครื่องมือที่เหมาะสมในการวิเคราะห์การจัดการมรดกทางวัฒนธรรม ซึ่งนำไปสู่กลยุทธ์ที่ดำเนินการได้สำหรับการพัฒนาอย่างยั่งยืน

ผลการวิจัย

จากการศึกษา กลยุทธ์การอนุรักษ์และการพัฒนาวัฒนธรรมอย่างยั่งยืนของสถาบันการศึกษาไป๋ลุ่ตง ในลู่อาน มณฑลเจียงซีสาธารณรัฐประชาชนจีน ได้ผลดังต่อไปนี้

1. ทราบประวัติความเป็นมาและคุณค่าความสำคัญมรดกทางวัฒนธรรมของสถาบันการศึกษาไป๋ลุ่ตง โดยการวิเคราะห์ภูมิหลังทางประวัติศาสตร์ ความหมายทางวัฒนธรรม และสถานะปัจจุบันอย่างครอบคลุม ซึ่งรวมถึงการระบุความต้องการเร่งด่วนสำหรับการปกป้องทางวัฒนธรรมและส่งเสริมการชื่นชมความสำคัญในระดับที่ลึกซึ้งยิ่งขึ้น

2. วิเคราะห์หาการอนุรักษ์และการพัฒนาอย่างยั่งยืนของสถาบันโดยหาแนวทางปฏิบัติที่ดีที่สุดระดับสากลและเสนอคำแนะนำที่เหมาะสมเพื่อรับมือกับความท้าทายและโอกาสเฉพาะ เพื่อสร้างกลยุทธ์เหล่านี้จะเน้นที่การปกป้องทางวัฒนธรรม การมีส่วนร่วมของชุมชน และการบูรณาการทางเศรษฐกิจ

3. สร้างรูปแบบกลยุทธ์ในการปกป้องโดยการอนุรักษ์และพัฒนา ที่ครอบคลุมซึ่งรวมถึงการสืบทอดทางวัฒนธรรม การมีส่วนร่วมทางสังคม และผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจ กรอบนี้ซึ่งสนับสนุนโดยแบบจำลองกระบวนการลำดับขั้นเชิงวิเคราะห์ (AHP) จะช่วยให้สามารถวัดสถานะการพัฒนาทางวัฒนธรรมของสถาบันได้อย่างเป็นวิทยาศาสตร์และเป็นกลาง และเป็นแนวทางในการกำหนดแนวทางที่มุ่งเป้าหมายและดำเนินการได้เพื่อความยั่งยืนในระยะยาว โดยคำนึงถึงการวิเคราะห์ AHP วัดสถานะการพัฒนาทางวัฒนธรรมของสถาบันที่จะต้องมีการวัดผลการตัดสินใจการพัฒนา ดัชนีคะแนนที่ได้ระดับสูงสุดคือ 9 บ่งบอกถึงปัจจัยแรกมีความสำคัญมากที่สุดกว่าปัจจัยที่สอง เมื่อเปรียบเทียบในการพัฒนา ดังนั้นดัชนีที่ได้ระดับต่ำลงมาจนถึงระดับ 1 บ่งบอกถึง ปัจจัยทั้งสองมีความสำคัญเท่ากัน

สรุปและอภิปรายผล

จากการศึกษา กลยุทธ์การอนุรักษ์และการพัฒนาวัฒนธรรมอย่างยั่งยืน ของสถาบันการศึกษาไป๋ลุ่ตง ในลู่อาน มณฑลเจียงซีสาธารณรัฐประชาชนจีน จากการศึกษาตามวัตถุประสงค์ทั้ง 3 ข้อได้ผลการศึกษาดังนี้

1. ทราบประวัติความเป็นมาและคุณค่าความสำคัญมรดกทางวัฒนธรรมของสถาบันการศึกษาไป๋ลุ่ตง โดยการวิเคราะห์ภูมิหลังทางประวัติศาสตร์ ความหมายทางวัฒนธรรม และสถานะปัจจุบันอย่างครอบคลุม ซึ่งรวมถึงการระบุความต้องการเร่งด่วนสำหรับการปกป้องทางวัฒนธรรมและส่งเสริมการชื่นชมความสำคัญในระดับที่ลึกซึ้งยิ่งขึ้น สอดคล้องกับแนวความคิดของประธานาธิบดี สี เจิ้นผิง ที่ได้ให้แนวคิดการอนุรักษ์พื้นที่ประวัติศาสตร์ หูท่งและชื่อเหอหยวน กล่าวว่าการอนุรักษ์และการสืบทอดมรดกทางประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมอันล้ำค่าอันเป็นความรับผิดชอบของเมืองหลวง ต้องดำเนินการสืบสานในบริบททางประวัติศาสตร์ด้วยจิตวิญญาณ ที่มีความรับผิดชอบต่อประวัติศาสตร์และประชาชนต้องอนุรักษ์มรดกทางประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมของเมืองเสมือนหวงแหวนชีวิตของตน ซึ่งกรณีหูท่งและบ้านชื่อเหอหยวน เป็นตัวแทนของวัฒนธรรมจึงมีคุณค่าแก่การอนุรักษ์ (CRL online, 2024) สำหรับสถาบันไป๋ลุ่ตงเป็นตัวแทนของสถาบันการศึกษา สอดคล้องการงานวิจัย เรื่องคุณค่าของอัตลักษณ์ ครอบครัวของอาคารโบราณ: กรณีศึกษาจัตุรัสซีซุน ใน

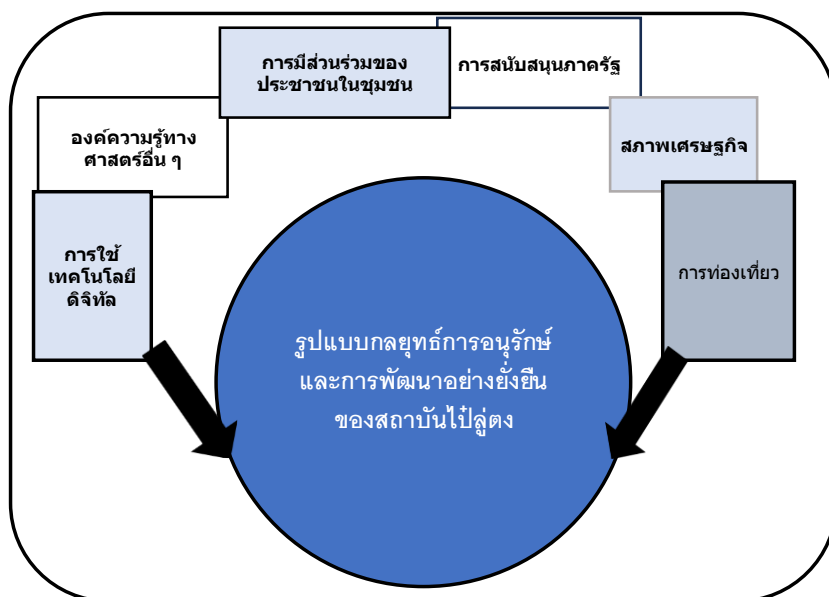
มณฑลหูหนาน ที่มีการสำรวจความสำคัญของอาคารพื้นบ้านโบราณมีอัตลักษณ์ของครอบครัว และมีความสามัคคีของชาติ (Kan Li, 2022).

2. วิเคราะห์หาการอนุรักษ์และการพัฒนาอย่างยั่งยืนของสถาบันโดยหาแนวทางปฏิบัติที่ดีที่สุดระดับสากลและเสนอคำแนะนำที่เหมาะสมเพื่อรับมือกับความท้าทายและโอกาสเฉพาะ เพื่อสร้างกลยุทธ์เหล่านี้จะเน้นที่การปกป้องทางวัฒนธรรม การมีส่วนร่วมของชุมชน และการบูรณาการทางเศรษฐกิจ สอดคล้องกับแนวความคิดของนักวิชาการที่นำเสนอไว้แล้ว กล่าวถึงการพัฒนาอย่างยั่งยืนเป็นแนวคิดที่ต้องดำเนินการในระยะสั้น ระยะกลาง และระยะยาวเพื่อตอบสนองความต้องการของคนทั้งรุ่นปัจจุบันและรุ่นอนาคต และการพัฒนาอย่างยั่งยืนต้องปรับปรุงประสิทธิภาพเชิงนิเวศน์อย่างมีนัยสำคัญอาจต้องใช้เทคโนโลยีและระบบที่ก้าวหน้า (Jansen L, (2003). และยังสอดคล้องกับแนวคิดเรื่อง การพัฒนาอย่างยั่งยืนในมรดกทางวัฒนธรรม เน้นที่การปกป้อง การเพิ่มมูลค่าการฟื้นฟูมรดกในบริบทของเมืองและภูมิภาค แนวทางนี้ถือว่ามรดกทางวัฒนธรรมเป็นองค์ประกอบสำคัญในการพัฒนาเมืองอย่างยั่งยืน (Nocca, 2017).

3. สร้างรูปแบบกลยุทธ์ในการปกป้องโดยการอนุรักษ์และพัฒนา ที่ครอบคลุมซึ่งรวมถึงการสืบทอดทางวัฒนธรรม การมีส่วนร่วมทางสังคม และผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจ สอดคล้องกับเอกสารที่มีการศึกษาและตีพิมพ์เป็นหนังสือชื่อ การคุ้มครองและการวิจัยอาคารโบราณลี้เจียววน โดยประเด็นสำคัญของหนังสือเล่มนี้ศึกษาเกี่ยวกับการคุ้มครองอาคารโบราณในหมู่บ้านลี้เจียววน เมืองหวางซุน เขตโจวซุน เมืองจี้โบ หมู่บ้านประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมที่มีชื่อเสียง วิเคราะห์ที่ตั้งทางภูมิศาสตร์ สภาพแวดล้อมทางธรรมชาติและองค์ประกอบของหมู่บ้าน ชี้แจงลักษณะความสำคัญของหมู่บ้าน ศึกษากฎหมายข้อบังคับของหมู่บ้าน มรดกทางวัฒนธรรมที่ไม่สามารถเคลื่อนย้ายได้ กลยุทธ์การฟื้นฟู แนวคิดการปกป้อง (มหาวิทยาลัยชานตง, 2561) เป็นตำรารูปแบบที่กล่าวถึงองค์ประกอบด้านต่าง ๆ นำเสนอแนวทางการอนุรักษ์พัฒนา

องค์ความรู้ใหม่

องค์ความรู้ใหม่ที่ได้จากการวิจัยครั้งนี้ เราจะได้รูปแบบจำลองกลยุทธ์ที่จะอนุรักษ์คุ้มครองและพัฒนาสถาบันไป่ลู่ตง เมืองลู่ซัน มณฑลเจียงซี สาธารณรัฐประชาชนจีน เป็นรูปแบบการจัดการที่เกิดขึ้นในพื้นที่เฉพาะเป็นหลัก การได้รูปแบบใหม่นี้จะเป็นกลยุทธ์ในการคุ้มครองรักษาการคงมรดกวัฒนธรรมเดิมเอาไว้โดยการมีส่วนร่วมกับประชาชนในพื้นที่และผู้ที่เกี่ยวข้อง โดยมีการประยุกต์ใช้เทคโนโลยีดิจิทัลร่วมกับศาสตร์อื่นๆ นำมาประยุกต์ร่วมกัน คำนึงถึงสภาพทางเศรษฐกิจการท่องเที่ยวตามการการสนับสนุนนโยบายภาครัฐและหน่วยงานราชการท้องถิ่น ที่มีบทบาทและผลกระทบต่อนักไป่ลู่ตง รวมทั้งจะต้องสนับสนุนการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมในรูปแบบเดียวกันในประเทศและต่างประเทศ เพื่อเพิ่มประสิทธิผลการดำเนินงานของสถาบันไป่ลู่ตงให้มีความยั่งยืนตลอดไป

แผนภาพที่ 6 องค์ความรู้ใหม่
ที่มา : researcher

ข้อเสนอแนะการวิจัย

1. ข้อเสนอแนะทั่วไป

1.1 ข้อเสนอแนะในระดับนโยบาย กลยุทธ์การปกป้องและการพัฒนาวัฒนธรรมอย่างยั่งยืนของสถาบันการศึกษาไปคู่ตง ในภูเขาลู่ซานเกิดจากปัจจัยหลายประการที่เข้ามาสู่สังคม ทั้งสภาพแวดล้อม ค่านิยม รูปแบบ อัตลักษณ์ กระบวนการทางสังคม ก่อให้เกิดรูปแบบใหม่ ๆ ในรูปแบบของการศึกษาที่ทันสมัยจึงเป็นเรื่องสำคัญที่ภาครัฐควรมีนโยบายสนับสนุนและส่งเสริมให้มีการอนุรักษ์พัฒนา มรดกทางวัฒนธรรม ที่มีคุณค่าในระดับสูงอย่างเร่งด่วน พร้อมทั้งพัฒนาเร่งด่วนในด้านต่าง ๆ

1.2 ข้อเสนอแนะในระดับสถาบัน เป็นหน่วยงานทางการศึกษาจะต้องมีนโยบายอนุรักษ์พัฒนาสิ่งที่เกี่ยวข้องกับองค์ความรู้โดยตรง ทางสถาบันควรให้ความสนใจและตระหนัก ในการพัฒนาเพื่อรักษามรดกทางวัฒนธรรมให้คงอยู่ โดยอาศัยความรู้ที่มีจากสิ่งเดิมสู่สิ่งใหม่อย่างสร้างสรรค์และร่วมสมัย จึงจะทำให้รากฐานดั้งเดิมสามารถดำรงอยู่ได้อย่างยั่งยืน

1.3 ข้อเสนอแนะในระดับชุมชน ซึ่งชุมชนเป็นผู้เกี่ยวข้องในพื้นที่ เห็นคุณค่าในมรดกทางวัฒนธรรมในพื้นที่ของตน จะทำให้เศรษฐกิจในพื้นที่เจริญขึ้นชุมชนมีรายได้เพิ่มขึ้น เกิดกิจกรรมการท่องเที่ยว ชุมชนเข้มแข็ง เป็นผลดีกับชุมชนมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์

2. ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป

ควรพัฒนาภูมิวัฒนธรรมที่มีอยู่ ให้มีความร่วมสมัยสอดคล้องกับบริบทของสังคมรอบด้าน โดยต่อยอดจากสิ่งเดิมที่มีเป็นผลิตภัณฑ์ใหม่ ที่มีประโยชน์ คุณค่า ต่อผู้คนและสังคมเพื่อจะได้เกิดประโยชน์ต่อการดำรงชีวิตและศึกษาในอนาคต ในหัวข้อที่เกี่ยวข้ององค์ความรู้ด้านต่างๆ ของทรัพยากรในสถาบัน ให้ครบวงจรมากที่สุด

เอกสารอ้างอิง

- มหาวิทยาลัยขอนแก่น. (2561). การคุ้มครองและการวิจัยอาคารโบราณสถานเจียงตวน. ขานตง: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- สำนักบริหารมรดกทางวัฒนธรรม. (2555). **มรดกโลกในประเทศจีน**. สืบค้นเมื่อ 16 สิงหาคม 2567, จาก https://www.gov.cn/guoqing/2012-04/11/content_2584145.htm.
- Agapiou, A., Lysandrou, V., Alexakis, D. D., Themistocleous, K., Cuca, B., Argyriou, A., Sarris, A., & Hadjimitsis, D. G. (2015). Cultural heritage management and monitoring using remote sensing data and GIS: The case study of Paphos area, Cyprus. **Computers, Environment and Urban Systems**, 54, 230 – 239. <https://doi.org/10.1016/j.compenvurbsys.2015.09.003>.
- Chrysostomou, C., Kyriakides, N., Roussis, P. C., & Asteris, P. G. (2005). Emerging technologies and materials for the seismic protection of cultural heritage. In **Handbook of research on seismic assessment and rehabilitation of historic structures**, 12(2), 197–212. IGI Global.
- CRL online. (2024). **Hutong and Siheyuan**. Retrieved from <https://thai.cri.cn>.
- Deretić, N., & Kukolj, S. (2023). Application of new technologies in the promotion and preservation of cultural heritage. **Thematic Proceedings**, 309–318.
- Jansen, L. (2003). The challenge of sustainable development. **Journal of Cleaner Production**, 11(3), 231–245. [https://doi.org/10.1016/S0959-6526\(02\)00038-6](https://doi.org/10.1016/S0959-6526(02)00038-6)
- Kan, L. (2022). **Study on the value of family identity of ancient architecture group and its enlightenment: A case study of Xicun Square in Hunan Province**. <https://www.sohu.com>.
- Korro Bañuelos, J., Rodríguez Miranda, Á., Valle-Melón, J. M., Zornoza-Indart, A., Castellano-Román, M., Angulo-Fornos, R., Pinto-Puerto, F., Acosta Ibáñez, P., & Ferreira-Lopes, P. (2021). The role of information management for the sustainable conservation of cultural heritage. **Sustainability**, 13(8), 4325. <https://doi.org/10.3390/su13084325>.
- Liritzis, I., Al-Otaibi, F., & Volonakis, P. (2015). Digital technologies and trends in cultural heritage. **Mediterranean Archaeology and Archaeometry**, 15(3), 313–323.
- Ma, H., Li, S., & Chan, C.-S. (2018). Analytic hierarchy process (AHP)-based assessment of the value of non-World Heritage Tulou: A case study of Pinghe County, Fujian Province. **Tourism Management Perspectives**, 26(1), 67 – 77. <https://doi.org/10.1016/j.tmp.2017.10.007>.
- Mekonnen, H., Bires, Z., & Berhanu, K. (2022). Practices and challenges of cultural heritage conservation in historical and religious heritage sites: Evidence from North Shoa Zone, **Amhara Region, Ethiopia**. **Heritage Science**, 10(1), 172. <https://doi.org/10.1186/s40494-022-00805-w>.

- Milošević, M. R., Milošević, D. M., Stanojević, A. D., Stević, D. M., & Simjanović, D. J. (2021). Fuzzy and interval AHP approaches in sustainable management for the architectural heritage in smart cities. **Mathematics**, 9(4), 304. <https://doi.org/10.3390/math9040304>.
- Nocca, F. (2017). The role of cultural heritage in sustainable development: Multidimensional indicators as decision-making tool. **Sustainability**, 9 (1 0) , 1 8 8 2 . <https://doi.org/10.3390/su9101882>.
- Pearce, S. M. (2000). **The making of cultural heritage: Values and heritage conservation**. Los Angeles: The Getty Conservation Institute.
- Pereira Roders, A., & Van Oers, R. (2011). Bridging cultural heritage and sustainable development. **Journal of Cultural Heritage Management and Sustainable Development**, 1(1), 5–14. <https://doi.org/10.1108/20441261111129906>.
- Qi, Y. (2017). Towards decline: A review of the cultural and historical evolution of Bailudong Academy. **Legal System and Society**, 8(1), 247.
- Roy, D., & Kalidindi, S. N. (2017). Critical challenges in management of heritage conservation projects in India. **Journal of Cultural Heritage Management and Sustainable Development**, 7(3), 290–307. <https://doi.org/10.1108/JCHMSD-06-2016-0033>.
- Wei, S. (2021). **A study on Zhu Xi's higher education thought: Based on school and imperial examination private discussion and Bailudong Academy revelation**. Master's thesis, Hunan Normal University.